

[Lone Dybkjær]

gelse i dette samfund. Det siger lavindkomstkommissionen også. Vi mener, at et af midlerne til at skabe bedre beskæftigelse altså er indkomspolitik. Her er vi ikke enige. Lad os bare konstatere det. Det mener vi er et af midlerne. Jeg vil også godt sige, at det er et nødvendigt, men naturligvis ikke et tilstrækkeligt middel. Vi må diskutere nogle af disse ting også på grund af den fordeling, der kan komme ud af at føre indkomspolitik, og vi har jo også sagt, at det burde kombineres med en skattereform og med overskudsdeling. I øvrigt mener vi, at det bliver svært at få indkomspolitikken til at fungere ordentligt, hvis ikke vi får disse dele ind.

Så vil jeg sige om besparelserne generelt, at jeg mener nu nok, at der er lidt flere nuancer i hele spørgsmålet om besparelser i den offentlige sektor. Det er lidt forskelligt, hvordan de rent faktisk rammer. Det var også derfor, jeg sagde udtrykkeligt, at det ikke kan nytte noget, at vi bevidstløst sparer i den offentlige sektor. Det er nødvendigt, at vi prioriterer, hvor besparelserne skal ske, sådan at vi også kigger på de fordelingspolitiske virkninger, der kommer af de besparelser. Jeg mener, at der er nogle besparelser, der ikke nødvendigvis har et forkert fordelingspolitisk sigte – lad mig sige det på den måde.

Fru Lilli Gyldenkilde var inde på den øgede arbejdsløshed. Vi må konstatere, hvis vi vil holde os til sandheden, at arbejdsløsheden jo steg temmelig dramatisk fra 1979 til 1982, også under en socialdemokratisk regering. Det var heller ikke den socialdemokratiske regerings skyld alene. Det viser altså bare, at tingene selvfølgelig hænger sammen med, hvad der foregår i udlandet. Jeg er enig i i hvert fald nogle af de betragtninger, fru Lille Gyldenkilde gjorde om dette, bl.a. at regeringen ikke kan tage æren, i hvert fald ikke den største part, for den udvikling, der i øvrigt er sket. Men noget af den kan den godt tage, fordi den også har vist en vilje til en anden form for prioritering.

Den fg. formand (Povl Brøndsted):

Vi går tilbage til talerrækken.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg ved ikke, om et af de eksempler på et forkert fordelingspolitisk sigte med hensyn til

offentlige besparelser, fru Lone Dybkjær tænkte på, måske er den ændring af bistandsloven, der betyder, at adskillige tusinde familier skal over på satsen for varig hjælp fremover. Det vil i hvert tilfælde være et fremskridt, hvis de radikale kan indse, at det uddyber skævhederne i samfundet.

De mange delrapporter, der er blevet udarbejdet, mens lavindkomstkommissionen sad, påviser alle sammen klart og grundigt de meget store skævheder i samfundet, vel nok væsentligst, at den stigende velfærd ikke har rokket ved disse skævheder i nævneværdigt omfang, blot hævet dem op på et højere niveau.

Det er ingen tilfældighed. De store skævheder, der er i lønnen, er dybest set et resultat af, at dette samfund bygger på en privatkapitalistisk økonomi, der specielt blomstrer med grundlag i store lønforskelle. De øvrige store skævheder i samfundet er også et resultat af manglende politisk interesse fra flertallets side herinde for at foretage en reel omfordeling til fordel for de dårligst stillede i samfundet. Det er interessant at se, når man kigger lidt tilbage, at der til trods for den stigende velfærd, der har været i løbet af 1960'erne, ikke er foregået nogen synderlig lønudjævning i samfundet.

Jeg er ikke som fru Lone Dybkjær særlig overrasket over, at der mangler engagement i denne redegørelse. Jeg havde faktisk ikke forventet noget synderligt engagement hos en borgerlig minister, når vi snakker om lavtlønsproblemer eller om de problemer, lavindkomstgrupperne har.

Jeg er heller ikke synderlig overrasket over, at ministeren ikke mener, at der kan blive tale om nogen lønudjævning i den kommende tid, og øjensynlig heller ikke ønsker det. I redegørelsen begrundes den manglende mulighed for lønudjævning med – jeg citerer fra sp. 9656:

»... de mekanismer, der skal sikre en hensigtsmæssig fordeling af såvel arbejdskraften som de øvrige produktionsressourcer til de områder, hvor der er de bedste afsætningsmuligheder, og hvor en konkurrencedygtig produktion kan bidrage til løsning af balanceproblemerne.«

Denne linje er fuldstændig i overensstemmelse med den politik, Dansk Arbejdsgiverforening fører, hvor formålet med de decentrale overenskomstforhandlinger først og